

чета. Въ същата клетка поставили и една отровна змия. Змията, още въ първия моментъ, проявила неспокойство, погледа ѝ билъ все къмъ таралежа, който си стоялъ най-спокойно и като че не обръщалъ внимание на опасния си врагъ. Змията съскала и съ изплезенъ езикъ бавно се приближавала къмъ спокойния на видъ таралежъ, на когото муцунката чоплела нѣщо по пода на клетката.

Най-после змията не устояла предъ спокойствието на таралежа, впуснала се и на нѣколко пѣти го ухапала по главата, около муцунката. Таралежътъ пакъ нищо не направилъ, само си облизвалъ ухапанитѣ мѣста и отъ време на време стрѣлвалъ съ очи змията. Следъ това бавно се приближилъ къмъ нея и я подушвалъ отъ тукъ, отъ тамъ, даже я близвалъ съ езика си, но не я нападналъ. Търпението на човѣка, който наблюдавалъ тази интересна сцена, почнало да се изчерпва вече, когато изведнажъ, спокойния на гледъ таралежъ, нападналъ змията, ухапалъ ѝ главата и съ силнитѣ си зѣби я схрускалъ въ устата си. Змията била безпомощна, шибала съ опашката си, премѣтала се около бодливото тѣло на таралежа, но всичко било напраздно; спокойно таралежътъ изялъ цѣлата змийска глава, следъ това започналъ да яде и отъ другата частъ на тѣлото. Въ малко време изялъ половинъ отъ тѣлото на отровната змия. Като се нахранилъ добре, видимо доволенъ, таралежътъ оставилъ другата половина отъ тѣлото на змията и отишелъ при малкитѣ си, които били струпани на кълбо и ги накърмилъ.

На другия день, наблюдателятъ очаквалъ да стане нѣщо съ таралежа, като смѣталъ, че отровата на змията ще му подействува, но таралежътъ изялъ и останалата частъ отъ тѣлото на змията и нищо не му станало, нито на него, нито на малкитѣ, които кърмилъ презъ това време. Същиятъ таралежъ изялъ